

# Unes paraules sobre l'assumpte del cobrament de rescats en cas de negligència

Per [REDACCIÓ BARRABES.COM](http://REDACCIÓ BARRABES.COM) -- Jueves, 1 de octubre de 2009

**A partir d'avui, Catalunya se suma a les comunitats autònomes que preveuen el cobrament de rescat en cas de negligència. Mentre els experts jurídics posen una mica d'ordre en el galimaties que suposen aquestes lleis, i defineixen quin és el punt exacte que separa el que és considerat negligent del que no, ens permetem la llicència de posar sobre la taula algunes irregularitats legals i de desequilibri territorial que provoquen aquestes lleis**

A partir d'avui, Catalunya se suma a les comunitats autònomes que tenen previst cobrar els rescats en cas de negligència de l'accidentat. Un galimaties sobre el fons del qual preferim no posicionar-de moment, ja que el concepte de negligència a la muntanya adquireix un cert caràcter teològic en la seva discussió.

I seguint amb la teologia, i per emprar una mica de Escolàstica medieval: si els serveis de Protecció Civil i meteorològics llancen una alerta taronja, i la seva inadvertència per part d'un muntanyenc o excursionista és considerada negligència, ¿pot un muntanyenc caçat per un bruscanvi de temps no advertit demandar per negligència als serveis de Protecció Civil? Unes lleis que recorden l'argument ontològic de Sant Anselm no poden ser fàcils d'aplicar en el dia a dia, la veritat, i obren la porta a un embolic judicial bastant seriós.

El que ens fa pensar que no s'aplicaran mai. El temps ho dirà.

Aviat els experts jurídics en aquests temes es van a pronunciar, i potser ells afegixin una mica de llum que ens permeti entendre els ciutadans a partir de quin moment es considera negligència i a partir de quin no. I què barem general s'utilitzaran els jutges que hagin de pronunciar al respecte. Perquè necessitaran una legislació, igual que existeix un Codi de la Circulació i unes lleis que els indiquen a aquests mateixos jutges quins fets exactes són manca, quins fets delictes, quines negligències, quines infraccions, i quines mers accidents, tot això elaborat pels experts en trànsit corresponents i sancionat pel Govern.

No es pot deixar a costa de cada jutge, sense coneixements adequats i sense una legislació en la qual recolzar-, la decisió de què és una negligència i què no ho és. Necessitareu totes les dades, fins i tot el punt exacte de desgast de sola de botes que és considerat negligent, com passa amb les rodes d'un automòbil. Això es legisla amb exactitud.

I a més, si la llei parla de "imprudència temerària", potser la justícia hagi de prendre cartes en l'assumpte, i estudiar aplicar una pena a qui l'hagi comès, que també caldrà determinar amb exactitud en cada cas: manca de calçat adequat : 100 euros, etc.

I finalment, com muntanyencs suposem que això s'estendrà a la resta de les activitats i ciutadans. Així, si un senyor va borratxo pel carrer de la seva ciutat, i es parteix una cama al ficar el peu en el buit d'un arbre, o es cau i es dóna amb el cap contra el terra, es pagarà tot de la seva butxaca. Per posar un petit exemple.

Però mentre els experts aprofundeixen en aquest embolic i ens il·luminen als practicants d'esports de muntanya, volem fer notar una situació de desprotecció econòmica que es pot produir entre comunitats.

Una vegada que com fitxes de dòmino diferents Comunitats Autònomes, una darrere l'altra, comencen a aplicar el pagament en cas de negligència, és inevitable que la resta es vegi forçat a prendre alguna mesura que solucioni la injustícia que suposa el que els seus ciutadans hagin de pagar de la seva butxaca rescats en CCAA els ciutadans reben aquest servei de forma gratuïta en el lloc d'origen dels

accidentats. A Espanya, això resulta especialment injust per als ciutadans aragonesos, i especialment costós per al seu sistema de salut.

Fa un mes, quan publiquem la notícia del Màster en Medicina de Muntanya que imparteix la Universitat de Saragossa, publicàvem unes estadístiques concloents: el 40% de tots els rescats de muntanya efectuats a Espanya tenen lloc a Aragó, mentre que el 60% restant es reparteix entre les altres 17 comunitats autònomes. Per proximitat geogràfica i nombre d'habitants, els ciutadans bascos i catalans estan en el grup de cap de atesos o rescatats a Aragó. Mentre que el nombre de ciutadans aragonesos atesos a Catalunya o País Basc és mínim.

Encara que en un percentatge bastant menor, una cosa semblant li passa a la Comunitat d'Astúries respecte als ciutadans bascos.

Si bé l'helicòpter i els tècnics a Aragó són els del GREIM de la Guàrdia Civil, no sembla de molt sentit que una comunitat autònoma de menys potencial econòmic que les seves veïnes implanti un servei de rescat medicalitzat per mitjà de l'Salut aragonès, de forma universal, en totes les intervencions (el 40% de les de tot el país), per veure com en cas de suposada negligència d'un dels seus ciutadans en aquestes altres comunitats autònomes, aquest hagi de pagar de la seva butxaca el rescat. Quan en llocs com Catalunya, aquest servei medicalitzat ni tan sols existeix com a norma general, només es fa servir en casos puntuals, però habitualment els helicòpters volen sense aquests infermers i metges del sistema de salut que tantes vides salven amb les seves intervencions ràpides.

Afegint a més que en el cas d'Aragó, per la seva major extensió i mínima densitat demogràfica-que en bastants comarques és la menor de la Comunitat Europea costat de la de la zona dels boscos finlandesos-, el cost dels rescats s'eleva respecte a llocs com el País Basc i Catalunya per la gran distància als hospitals de referència, que en casos de gravetat són Osca i Saragossa.

Perquè fins i tot en el cas que posteriorment els sistemes de salut de diferents CCAA compensin les seves actuacions, mai estarà inclòs en aquest paquet l'alt cost del servei, només l'atenció hospitalària, i en el cas que s'arribi a compensar, cosa que no sempre passa.

Pel que és d'esperar que, preses aquestes decisions, les diferents comunitats s'hauran de plantejar, o bé cobrar totes aquest tipus de rescats, o almenys, per ser justos, cobrar als ciutadans d'aquestes comunitats que no tindran aquesta reciprocitat amb els seus, comunitats que en el cas d'Aragó, a més, produeixen un bon gruix de les intervencions totals que afronten els ciutadans aragonesos de la seva butxaca.